

Sygn. akt V GC 3035/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Iwona Nowak
Protokolant:	stażysta Agnieszka Olechna

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa P. T.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. T. kwotę 5 427,23 zł (pięć tysięcy czterysta dwadzieścia siedem 23/100 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty:

- 5.001,00 zł od dnia 10 października 2016 r. do dnia zapłaty,

- 241,56 zł od dnia 10 października 2016 r. do dnia zapłaty,

- 184,67 zł od dnia 10 października 2016 r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3295 (trzy tysiące dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Iwona Nowak

Sygn. Akt V GC 3035/16

UZASADNIENIE

Powód P. T. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 5.242,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż na skutek kolizji uszkodzeniu uległ pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do powoda. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 6.667,25 zł tytułem odszkodowania w zakresie naprawy pojazdu i kwotę 650,13 złotych z tytułu uszkodzonych ruchomości w tym okularów –oprawki na kwotę 99,90 złotych.

Pierwotnie pozwany wycenił wartość naprawy na kwotę 6230,90 złotych netto (7664,01 złotych brutto). Powód nie zgodził się z tym i dokonał własnej wyceny , która to wskazywała ,że koszt naprawy wyniesie 13214,62 złote netto tj

16253,98 złotych brutto. Powód przesłał dla pozwanego własne wyliczenie. Pozwany uznał koszt naprawy do wysokości 10.385,99 złotych .

Pomimo tego, powód za naprawę pojazdu otrzymał jedynie kwotę 6667,25 złotych. Zdaniem powoda pełna wartość szkody wynosi 13.214,62 złote netto. Z ostrożności procesowej powód zgłosił częściowe roszczenie związane z uszkodzeniem pojazdu w kwocie 5.001 złotych. Ponadto dochodzi dopłaty do zniszczonej oprawy kwoty 241,56 złotych.

Pozwany Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż wypłacona kwota pokrywa w całości szkodę w majątku poszkodowanego. Powód nie udowodnił, że w pojeździe były zamontowane oryginalne części z logo producenta. Sporządzony zaś na zlecenie powoda kosztorys jest w gruncie rzeczy dokumentem prywatnym który to zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi jedynie dowód, że osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie określonej treści.

Dodatkowo pozwany wskazuje, że pojazd powoda już uczestniczył we wcześniejszej kolizji w dniu 5 sierpnia 2016 roku. Zgodnie z Instrukcją Określania Rynkowego Ubytku Wartości Pojazdów Stowarzyszenia Rzecznawców Samochodowych EKSPERTMOT nr 1/2009 z dnia 12 lutego 2009 roku rynkowy ubytek wartości występuje w przypadkach pierwszego uszkodzenia pojazdu o charakterze kolizyjnym. Określa go różnica pomiędzy wartością rynkową pojazdu przed uszkodzeniem, a jego wartością ustaloną w tym stanie warunków rynkowych z uwzględnieniem naprawy powypadkowej wykonanej prawidłowo, zgodnie z technologią zalecaną przez producenta, w stacji napraw spełniającej wymagania kadrowe i techniczne do wykonywania takich prac.

Pismem procesowym z dnia 31 lipca 2017 r. pełnomocnik powoda zmodyfikował roszczenie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5427,67zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2016 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 września 2016 r. doszło do zdarzenia, w efekcie którego uszkodzeniu uległ pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do powoda.

Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił poszkodowanemu kwotę 6 667,25 zł z tytułu odszkodowania w zakresie naprawy pojazdu i kwotę 650,13 złotych z tytułu uszkodzonych ruchomości w tym okularów –oprawki na kwotę 99,90 złotych.

Powód w celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu zasięgnął opinii specjalisty. Własna wycena wskazywała, że koszt naprawy wyniesie 13214,62 złote netto tj 16253,98 złotych brutto.

(dowód: pozew 2-4, karta o wypłacie odszkodowania k. 13, kalkulacja naprawy k. 114-17).

Pozwany uznał, że przeprowadził prawidłowo postępowanie likwidacyjne.

(dowód w aktach odpowiedź na pozew 43-50 i akta szkody)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony materiał dowodowy w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, albowiem strony nie kwestionowały ich treści, wyprowadzając na ich podstawie odmienne, korzystne dla siebie wnioski.

Sąd uznał wskazane przez biegłego w opinii ustalenia co do wysokości kosztów naprawy za zgodne z zasadami wiedzy z zakresu techniki samochodowej. W ocenie Sądu, sporządzona w sprawie opinia jest w pełni rzetelna, fachowa i obiektywna. Biegły oparł się na przedstawionym mu materiale dowodowym, a dokonane przez niego wyliczenia zostały w całości uzasadnione i precyzyjnie omówione.

(dowód w aktach karta 125-144 oraz 164)

Żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego, należy podkreślić, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15.11. 2001 r., sygn. akt III CZP 68/01, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01). Zarówno przytoczone poglądy orzecznictwa, jak i treść opinii biegłego nakazują przyjąć, iż odszkodowanie ustalone poprzez porównanie wartości pojazdu uszkodzonego i nieuszkodzonego nie rekompensowałoby powodowi całego uszczerbku.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Sąd po analizie materiału dowodowego doszedł do przekonania, że żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie w całości. Jednocześnie Sąd nie mógł zgodzić się ze stanowiskiem strony pozwanej, jakoby przyznane powodowi w toku likwidacji szkody odszkodowanie w wysokości 6 667,25 zł z tytułu szkody w pojeździe wystarczyło w całości na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Ponadto Sąd uznał że powodowi należy się zwrot tj odszkodowanie za uszkodzenie rzeczy ruchomych tj wartości oprawki. Pozwany nie wskazał przy wypłacie odszkodowania podstawy do obliczenia wartości oprawki , która to nie zużywa się w krótkim okresie czasu. Powód poniósł szkodę jaką było uszkodzenie oprawki i ma prawo do żądania pełnego odszkodowania celem zakupu nowych.

Pojazd powoda był serwisowany w autoryzowanym salonie i był stosunkowo młody – rocznik 2013. Pojazd ten rzeczywiście uczestniczył we wcześniejszej kolizji , jednakże nie miała ona poważnego charakteru i trudno jest tutaj mówić o tym „że już wcześniej doszło do utraty wartości handlowej pojazdu. W pierwszym zdarzeniu doszło jedynie do uszkodzenia szyby.

Sąd stosownie do art. 278 k.p.c. i art. 286 k.p.c. dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji. Biegły sądowy w sporządzonej pisemnej opinii wskazał, iż koszt naprawy z uwzględnieniem dostępnych części alternatywnych o w pełni potwierdzonej jakości wynosi 11852,92 złotych netto tj 14578,09 złotych brutto i ten właśnie koszt przy uwzględnieniu okresu eksploatacji uszkodzonego pojazdu oraz wobec braku udokumentowania przeprowadzonej naprawy - w największym stopniu odzwierciedla wysokość poniesionej szkody.

Opinia biegłego była przez pozwanego kwestionowana (art. 230 § 2 kpc) jedynie w zakresie uwzględnienia przez biegłą rabatów stosowanych przez dostawców współpracujących z pozwaną. W tym zakresie słusznie zdaniem Sądu biegła wypowiedziała się jednoznacznie ,że każdy naprawiający pojazd musi mieć sprawdzonych dostawców. Uszkodzeniu uległa w pojeździe podłoga i jej wymiana polegała na konieczności użycia oryginalnych części.

Wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że poszkodowany -powód nie jest zobowiązany do poszukiwania usług najtańszych ,celem zmniejszenia wysokości szkody, lecz ma swobodę w zakresie wyboru warsztatu, czy usługi w związku z doznaną szkodą. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione

koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03). Nadto przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, a także należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdowi, jako całości. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Poszkodowany może żądać naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, a wtedy ubezpieczyciel powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, jeżeli są one potrzebne do naprawy samochodu. W szczególności nie ma podstaw, aby odrębnie oceniać wartość części samochodu i jeżeli części stare były w chwili wypadku częściowo zużyte, obniżyć należne odszkodowanie.

Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, że niezasadne jest stosowanie zamiast części autoryzowanych serwisów części zamiennych nieoryginalnych. Nie ma normy prawnej, która nakazywałaby poszkodowanemu naprawę samochodu przy pomocy nieoryginalnych części. Oczywistym jest, że zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości, która może ujawnić się po pewnym okresie czasu, niemożliwym do przewidzenia. Co więcej w ocenie Sądu strona pozwana nie udowodniła, że wykonanie naprawy przy użyciu tych części doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu („Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”- SN III CZP 80/11). Ustalono koszty naprawy w wysokości 11852,92 zł przywrócić stan pojazdu sprzed szkody i użycie części nowych oryginalnych w naprawie, czy też dostępnych części alternatywnych o w pełni potwierdzonej jakości praktycznie, nie wpłynie na większą wartość pojazdu po wykonaniu naprawy.

Skoro poszkodowany- powód nie ma obowiązku w ogóle naprawy a ustawodawca nałożył w wskazanym artykule ustalenie i wypłatę przez zakład ubezpieczeń w terminie miesiąca pełnego odszkodowania to ciężar dowodzenia (gdy w drodze opinii biegłego ustalono wysokość kosztów naprawy), spoczywa na pozwanym, tj. ciężar udowodnienia twierdzenia, iż ustalony koszt przywrócenia pojazdu według średnich stawek jest zawyżony, pozwany ma możliwość złożenia stosownych wniosków dowodowych, a takich nie złożył. To pozwany w przedstawionej sytuacji winien wykazać, iż jest możliwa naprawa pojazdu poniżej średnich stawek rynkowych wskazanych przez biegłego, czy też przy użyciu innych części niż oryginalne, czy też części alternatywne o w pełni potwierdzonej jakości. Nie sposób nie wskazać, iż zdarza się, że poszkodowani nie naprawiają w całości pojazdu, nie używają odpowiednich części, co nie przywraca pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, ponadto nie dysponują niejednokrotnie rachunkami za naprawę, gdyż nie jest to dokumentowane, bądź pokrzywdzeni z racji posiadanych umiejętności w części sami naprawiają swój pojazd tracąc wówczas czas i nie mogąc wykonywać swych obowiązków zawodowych w tym czasie i nie osiągają dochodu. Sąd podziela również stanowisko, iż wypłata odszkodowania za naprawę nie może prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia, jednak jeżeli pozwany twierdzi, iż ustalony koszt (po średnich stawkach rynkowych) prowadziłby do tego, to również na nim spoczywał ciężar udowodnienia swego twierdzenia zgodnie z ogólnym rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 kc). Biegły wskazał, iż naprawa pojazdu przy zastosowaniu części oryginalnych, jak i alternatywnych ,o w pełni potwierdzonej jakości ,nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu. Powyższe uwagi w żaden sposób nie stoją w sprzeczności z brzmieniem normy z art. 824 1 § 1 k.c., która stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Biegły sądowy ustalił, że koszty naprawy przedmiotowego pojazdu wynoszą 11852,92 zł netto.

W myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Wobec powyższego zasadnym jest naprawienie szkody poprzez pokrycie przez pozwanego kosztów naprawy pojazdu, które przywróciły pojazd do stanu sprzed szkody w wysokości 11852,92 złotych. Ponieważ pozwany dotychczas

wypłacił kwotę 6 667,25 złotych pozostała to zapłaty kwota wynosi 5427,23 zł jako różnica między kwotą należnego odszkodowania a kwotą .

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w całości i w związku z tym w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 415 k.c. w związku z art. 822 § 1 k.c. orzeczono jak w sentencji.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 2 k.c. w zw. z art. 817 §1 k.c., zgodnie z żądaniem.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty procesu składa się kwota kosztów zastępstwa procesowego wg stawki minimalnej – 2 400 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17 zł, opłata od pozwu – 878 zł. Łącznie 3295zł.

SSR Iwona Nowak